

Јелица је волела да гледа како се поправљају машине

Инжењерка из Нове Вароши је била најбољи студент хидроенергетике на **Машинском факултету**, вратила се кући и ради у ХЕ „Бистрица”

Јасна Пејровић Стојановић

Док су друге девојчице маштале да постану учитељице или глумице, Јелицу Пешић су занимале машине. Још од малена покушавала је да схвати како неки систем, уређај или машина из свакодневног живота ради. Испоставиће се да је, још тада, то определило њен даљи животни пут. Уписала је Средњу техничку школу у свом родном граду – Новој Вароши.

– У мојој породици сви су имали склоности ка техничким наукама. Памтим како сам стално гледала када неко поправља разне машине, било у нашем или комшијском дворишту. Била сам у стању да поправку гледам сатима. То ме је издвајало од друге деце. Још тада сам желела да машине и њихов рад потпуно упознам и желела сам да postanем машински инжењер – објашњава Јелица. Као ђак генерације потом је решила да даље напредује и учи и уписује **Машински факултет** у Београду, смер хидроенергетика. Сваки студент суочи се бар с малом потешкоћом током студија. У Јеличином случају то је био прелазак из једне у другу средину и прилагођавање на један потпуно другачији модел учења и начин живота.

– Трудила сам се да пажљиво слушам, радим, учим и поштујем концепте који су на **Машинском факултету** били примењивани. Највише времена проводила сам учећи, била сам удаљена од породице и пријатеља, мало времена проводила сам у Новој Вароши – прича.

На основним и мастер студијама награђивана је похвалом **Машинског факултета** која се додељује студентима са просечном оценом преко 9,50. Била је, такође, међу најбољим студентима **Машинског факултета** у својој генерацији с просеком 9,95, а проглашена је за најбољег студента на смеру хидроенергетика. Међу најзанимљивије предмете с мастер студија убраја оне који се односе на хидроенергетику, хидрауличне турбине, вентилаторе и моделирање машинских елемената и склопова. На-

кон завршених студија стечено знање решила је да врати у свој родни град. Перспективу је нашла у „Електропривреди Србије”. Запослена је у хидроелектрани „Бистрица” и за то су, како каже, пресудили добри услови за рад.

– Изабрала сам смер хидроенергетика, што је значило да сам желела да радим или у самој хидроелектрани или у постројењу које је везано за пумпе и вентилаторе. Имала сам разне понуде за посао, чак и за рад на факултету, али моје срце је желело у Нову Варош. Овде имам мир, добре услове за рад и живот је другачији. Сваки радни дан у ЕПС-у је динамичан. Упознајем се с техничким цртежима, улазим у постројење, активно учествујем у ремонту, поправци, редовном дневном и недељном одржавању ХЕ – прича ова машинска инжењерка, која ће у наредном периоду бити ангажована на пословима ревитализације ХЕ „Бистрица”.

– Имам одлична искуства радећи у „Електропривреди Србије” и велика ми је част и задовољство да сам део једног тако доброг колектива. Од колега имам неизмерну подршку и помоћ, трудили су се да ме упознају како с машинским, тако и са електро делом постројења. Инвестирање у кадрове је најбитније улагање у једном предузећу. Мотивисање младих инжењера да своју каријеру граде у највећој домаћој енергетској компанији, да остану у свом граду, својој земљи, преузму одговорност, јесте оно што сигурно доноси добар резултат – с поносом истиче Јелица.

За будуће студенте машинства каже да је пресудно да верују у себе и да се што више усавршавају.

– Пре свега треба да буду добри људи, а након тога и добри инжењери. Битно је да усвоје све савете које добијају на факултету, јер ће им то доста помоћи у будућности, на послу и у пракси, да не одустају од својих циљева, а да ће радом и трудом све доћи на своје место и исплатити се.

Јелица истиче да је њен највећи успех то што је остала доследна својим

циљевима. Каже да је боравак на студијама није променио. Остала је прецизна, систематична и аналитична у детаљима.

– То волим код себе, јер мислим да машинство захтева прецизност. Волим да буде све под конач. Ипак, најважније ми је што сам своју породицу обрадовала јер знам колико је било одрицања током мог студирања. Осећај поноса код мојих најближих сматрам својим највећим успехом.

Увек је спремна за учење и усавршавање, па није искључено да ће у будућности своје образовање крунисати докторским студијама.

Увек спремна
за учење и
усавршавање:
Јелица Пешић